

‘Ομήρου μας’ ἀλλ’ αὐτεπεδείχθη ἡ Συνορά-
ϊκὴ γνησιογέννησις αὐτοῦ δύνει σπουδάσατε
νεοὶ καὶ νεαὶ Συνοραῖοι τὰ χειρόπ. ἐπη τοῦ
πατρὸς σας ‘Ομήρου. ‘Εκιαθετε τῇ’ ἀλη-
θῆ τροφήν τῶν προγόνων Σας, ἐπὶ 12 ετεῖς
πτεράς· καὶ ἔχετε αὐτῶν ἑκείνων τὴν ἀθά-
νατον παραίνεσιν, ‘Ἐαν γῆς φιλομαθῆς, ἐση
καὶ πολιμαθῆς.’ Καὶ τὴν ὁ πλούσιος χ
ἀπαίδευτος οὐδὲν διαφέρει τῶν θηρίων. • Εἴ-
θε γένοιτο κατὰ τὸ δοκοῦν! ‘Εγὼ δ’ εὐελπί-
ζόμενος μετὰ δακρύων προσυπογράφομαι εὐ-
συπαθῶς.

X. A. Z.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ ΚΙΘΑΡΩΔΟΥΣΑΝ.

Ω Σὺ ποῦ κάθε βράδυ ὑπὸ πυκνοῦς δενδρῶνας
περιπατοῦσα, μόνη ὡς ρόδον κήπου θάλλεις,
ἀπολαμβάνεις τέρψιν εἰς τοὺς τερπνοὺς λιμῶνας
Καὶ βάρβιτον κρατοῦσα τὰ ἄσματά σου ψάλλεις;

—:o:—

Οὐράνιός μου κόρη, τὴν γλυκερὰν φωνὴν σου
Ἀρχίζεις σ’ κιθάρην τήχεσσαν τονίζεις·
Τί μέλος συνοδεύει τὴν γλυκερὰν φωνὴν σου
Τὸ δργανόν σου ὅταν ἀκροβιγῶς ἐγγίζῃς;

—:o:—

Νομίζω ὅτι βλέπω ἀγγέλους πνωρδείσου,
Νομίζω δτ’ ἀκόνω μελωδικὰς Σειρήνας,
Μὲ θέλγουν μὲ μαγέσουν οἱ μαῦροι δρθαλμοί σου!
Πλὴν πλανωμένη θρέπεις ρόδ’ ἀνθη καὶ μυρσίνας.

—:o:—

Ω κόρη περαδείσου! τὸ γλυκερόν σου ὅμμα
Τὸ ἥμερον, τὸ πλῆρες ἀγγελικῆς γαλήνης,
Σ’ τοῦ σύρανοῦ ὑψόνεις τὸ κυανόγρουν χρῶμα,
Καὶ πέριξ θειροῦσα τὰ πέριξ σου φυδρύνεις.

—:o:—

Τὸν Πλάστην ἀτενίζεις μ’ εύγνωμοσύνης βλέμμα,
Καὶ εἰς τοὺς οὐρανούς του τὴν δέησίν σου αἴρεις.
Οἱ Ζέφυροι περιώσι πλησίον σου ἡρέμα,
Πλὴν σὺ εἰς τὴν ἐρημίαν τὸ βῆμα πάντα φέρεις.

—:o:—

Τὴν λάλον ἀηδόνα, φιλτάτη, ὁμοιάζεις,
Ποὺ κελαδεῖ τὸ ἔαρ μελωδικὰ στὰ δάση·
Πλὴν σὺ καὶ τὰς πικρίας αὐτάς μου κατευνάζεις
Καὶ παύεις τότε ὅτε χειμῶνος ὥρα φθάσει.

—:o:—

‘Στὰς ἔζοχάς ὡς εἶθε ὡς Σὺ κ’ ἔγὼ νὰ ζοῦσα,
Τὸν ρύακα νὰ βλέπω νὰ φεύγῃ νὰ πηγαίνῃ.
Καὶ πρὸ πολλοῦ, ως φίλη, ἀν δάση ἐζητοῦσα,
Τὸν Ἐσπερὸν ἐπόθουν νὰ βλέπω νὰ προβαίνῃ.

—:o:—

Καὶ τὴν λαμπρὸν Σελήνην ποῦ λάμπει τὸ ἐσπέρες
Καὶ ὀδηγεῖ τὴν νύκτα τὰ πλάνα βήματά μας,
Τοὺς λάμποντας ἀστέρας τὸ βράδυ ως ἀδάμας·
Καὶ τὸ πτήνον ποῦ κρώζει φεύγει εἰς τοὺς αἰθέρας.

—:o:—

Ω εἴθε! εἴθε! πλέον κ’ ἔγὼ νὰ μὴ στενάζω
Ἀλλὰ μακρὰν τοῦ κόσμου νὰ ζοῦσα μ’ ἀναμνήσεις,
Καθὼς τὸ ἀηδόνι ‘ς τὰ ζένα ζῆ, κ’ ἐπίσης
‘Σ τὸ στήθος μου ἐν δάκρυ χαρᾶς μου νὰ σταλάξω.

Ἐν Σμύρνῃ, Οκτώβριος 1851.

N. K.

**ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ
ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.**
(Συνέχεια Αριθ. 25.)

‘Ο δὲ Μελκοῦδος καθ’ ἐκάσην συχνάζων
εἰς τὸν Δουμόντου τὴν οἰκίαν μὲ περισσοτέ-
ραν ἐπιμονὴν, ἐκαμε νὰ ὑπομιασθῶσιν αἰδίνο
ἀδελφαί, διὶ ηθελε μὲ τὴν οἰκογένειαν αὐτῶν
νὰ ἐνωθῇ. “Πρὸ τινων μηνῶν, λέγει ή Μα-
ρία, αὐτὸς μᾶς ἀκολουθεῖ πανταχοῦ, εἰς τοὺς
περιπάτους, εἰς τὰ θέατρα. Χάνεται διὰ σέ.
Τίποτε δὲν εἰναι πλέον βεβαιον.” — Λυπού-
μαι διὰ τοῦτο· διότι εῖμαι μακρὰν ἀπὸ τὸ νὰ
δεχθῶ τὰς προσφοράς του, καὶ διὰ σέ
εὐρεθῶσῃ τὸ τὸ σκοπόν του, καὶ δὲν ἡξεύφω τὶ
θά ἀποκριθῶ. — Εἰς τὴν ζωὴν μου, οὐενόι-
σκω πολλὰ δύσκολον. ‘Ο Μελκοῦδος εἰναι
ἔξαιρετος καὶ ὀδαίος... ἔχει πνεῦμα, ἔξενρει
τὸν κόσμον, εἰνε χρηστῶν ἡθῶν, καθὼς λεγει
ο πατήρ, καὶ βαθμοῦ, δις οις τὸν φέρει εἰς τὰ
μεγαλήτερα ἐπαγγέλματα. — Συγκατανεύω
ἄλλ’ ἔαν προτιμήσω ἔνα, τί θελεσι γενῆ δλοι
οι ἄλλοι; — Καὶ δι’ αὐτοὺς σποχάζεσαι νὰ
μείνης ἄγαμος; — Ω! ἀγαπητή με Μαρία,
πόσον εἰναι σκληρὸν νὰ κάμω ἑαυτῇ τόσα θύ-
ματα! — Άλλὰ κανεὶς δεν ἐφανερώθη ἀκό-
μη. — Όχι φανερά, πλὴν τοὺς ἐννοῶ πολλὰ
καλά, οἱ δυνατεῖς! — Ενῷ αἱ δύνο ἀδελφαι
οὕτω συνδιελέγοντο, βλέπονται διτὶ ἥρχετο ὁ
Μελκοῦδος. “Θεέ! φωνάζει ή ‘Αρματίνη,
ἔχεται νὰ εἴπῃ τὸν σκοπόν του, καὶ νὰ μὲ
ζητήσῃ εἰς γάμου κοινωνίαν. — Αἱ! καλά

πρέπει νὰ τὸν δεχθῆς μὲ τὴν πρέπουσαν εἰς αὐτὸν ὑποδοχήν.” — Συγχωρήσαιε μοι, ωνταῖς μου εξαδελφαῖ, λέγει, εἰπεψυχόμενος ὁ Μελκοῦρος, εἴν τοι μὲν νὰ παψημοιασθῶ ἔμπροσθέν πας, μολονότι μοι εδοθῇ ἡ ἄδεια παραστᾶ τοῦ ὀξιοτίμου παῖρος σας. — Λεν εἶναι πλέον ἀμφιβολία, λέγει ἡ Ἀρμανίη καθημένη πλισίον τῆς ἀδελφῆς· μὴ μὲ παρατήης, πὲ παρακαλῶ. — Πρὸ πολλοῦ ὑπέλαβεν ὁ Μελκοῦρος, ἀποτελούμενος πρὸς τὴν Ἀρμανίην, ἀμφιβόλω νὰ ἀναφέω πρὸς σέ... Άλλα τὰ αἰσθήματα τὰ δοῦλα εἰς ἐμὲ εμπνέεις, ὁ φόβος μηπως φανῶ δυσαρεστος...

— Τοιαῦται προσφοραὶ δὲν δύνανται νὰ λυπήσωσιν ἀπεκρίθη ἡ Ἀρμανίη μὲ ἀνηργιαῖς γε τὸ προσπεποιημένην μεγαλοψεπειαν. — Ισως ωραία εξαδελφῇ μὲ ὑπολάβεις ἀδιακριτον, αὐθάδη ἀλλ ἡ φιλία, διὰ τῆς ὅποιας ὁ πατήρ σου μὲ τιμᾶ, μὲ θαψόντει εἰς πρᾶγμα... — Εὐχαριστοῖμαι βλέπουσά σε, Μελκοῦρε, σινθάνουσαι δὲν αὐτοῦ τὴν ἀξιότητα. — Ερχομαι λοιπὸν νὰ σου φανερώσω, δτι τὰ τὰ θέλγητρά σου, αἱ χάριτές σου, καὶ δὲν τὰ προτεροματα, μὲ τὰ δοῦλα διακύνεσαι, σὲ ἀποκαθισῶσιν εἰς τὴν κοινωνίαν ἀγαπητήν... — Άι καλά. — Αὐτὰ αὐξανοι μάλιστα τὸ ἀξιογέλασον ἥθος, τὸ ὅποιον εἰς σε αυτήν δίδεις. — Ηῶς ὑπέλαβεν ἡ Ἀρμανίη τεταραγμένη, καὶ μεταβαλλοῦσα τὸν τόρον τῆς φωνῆς. — Παράξενος ζήτησις, εἶπεν ἡ Μαρία, δχι διλιγότερον ἔκθαμψος. — Λεγε σαφέσερον, κύψε. — Ήμην πολλὰ βέβαιος, δτι θέλω φανῆ δυσπάρευσος ἀλλα πρέπει νὰ υπομείνω τὰ πάντα, διὰ νὰ πληρώσω τὸ ἱερώτατον εἰς ἐπεκτήκον. Μάθε λοιπὸν διη ἔξις ν' ἀφωματίζεσαι ἀκαταπαύσως προξενεῖ δυσαρεσειαν εἰς τοὺς προσπαθοῦντας νὰ λαβωσι τὴν εὔνοιάν σε. φοβούνται τὴν προσέγγισιν σου, τὴν ὅποιαν μάλιστα ἔκαστος ἥθελε καυχᾶσθαι πρὸς μεγάλην εὐεργεσίαν, καὶ ἐν συντόμῳ δὲν σὲ διακρίνουσι πλέον εἰς δλα τὰ Παρθίσια, εἰμὴ μὲ τὸ ἐπώνυμον ἡ ωραία Μοσχοφόρος. Εἶναι βέβαιον, δτι ἥθελον σὲ ὑπολάβει ἐνίστε ως ἄλλο μυρεψοῦ ἐγγαστήριον. — Λεν στοχάζομαι διωρ, δτι τοῦτο ἐφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὡς νὰ ἐνοχλήσῃ τινά. — Λεν τὸ αἰσθάνεσαι διόλοι· καὶ τοῦτο λέγω πάντοτε πρὸς ὑπεράσπισίν σου· ἀλλὰ τὴν προλαβούσαν ἡμέραν ἀκόμη εἰς τὸ θέατρον, αἱ δύο ἑκεῖναι γυναῖκες, ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ἀναλαμβάνων τεανίσκος. — Πῶς; εἶναι δυνατόν!... — Συγχωρήσον μοι, ἐὸν διαλύω τὴν εὐάρεσον ἀπάτην σου. Πλὴν ἡ εὐωδία, τὴν ὅποιαν μὲ τὸσην ἐμπνέεις δύναμιν, ἡ εὐωδία μόνη ἐπροξένησε τὴν ταραχήν, τὴν ὅποιαν

σοῦ ἦτο συγχωρητέον ν' ἀποδίδῃς εἰς ἄλλην αιτιαν. — Οιου καὶ ἀν παρόησιασθῆ; εἶναι σπάσιον νὰ μὴ διεγείρεις ψιθυρισμούς, τοὺς ὅποιους παρευθὺς ἡ πρὸς τὴν νεότητα καὶ ὡφαϊότητα κρεωξιμένη καταπαῦνει ἀγάπη, ἀλλ ὅτι τε εὑρίσκεις οὐγω μεταδιδούται, ὡς σὲ καθιστῶσι τὸπον ἀξιογέλασον, δοὺν εἶναι ἀδύνατον νὰ εννοήσῃς τις. Τῷ πτι τὸ ὄδον, τὸ ὡραιότερον ἄνθος δανείζεται ξένας εὐωδίας; Ἀποδοξ, παρακαλῶ, τὴν σιμβουλήν μου ταΐτην εἰς τὴν ὅποιαν τρέφω πρὸς σὲ τριφεράν ἀγάπην, καὶ χρύνε πόπον λυποῦμαι, ἐκ τοῦ φόβου μὴ λυπήσεις ἔκεινην, εἰς τὴν ὅποιαν ἥδη προσιδιάζω μὲ δεσμούς... τοὺς ὅποιονς εἶναι τόπον εἰς ἐμὲ γλυκὺ νὰ σφίγξω ἀκομη. — Πίσευσόν μοι, ἀγαπητέ μοι ἔξαδελφε, διη θέλω ὡφεληθῆ ἀπὸ τὴν ἀναγκαίαν ταύτην σιμβουλήν, τὴν ὅποιαν ἔδωκας εἰς ἐμὲ, καὶ δτι ἀντὶ νὰ δυσαρεσηθῶ εἰς αὐτήν... — Νὰ δυσαρεσηθῆς! ἐπρεπε νὰ ἦται πολλὰ ἀχάρισος. — Εὰν ὁ ἔξαδελφός μου μ' ευσπλαγχνίζετο νὰ μὲ νουθετήσῃ ὡσαύτως διὰ τα ἐλαττώματά μου, ἐγώ ἥθελον διορθωθῆ παρενθύε... αλλὰ δὲν μὲ ἀγαπᾷ καθὼς τὴν ἀδελφήν μου.

· Ο Μελκοῦρος δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἀξιαγάπητον ταύτην ἀπλοτητα, εἰμὴ μ' ἔωχρα φημένην εἰς δλους τοὺς χαρακτῆρας του συγκινητούν. ἀφοῦ δ' ἐκάρῃ διὰ τὸν τρόπον, δν ἐιόλησε νὰ μεραχειμοθῇ, ἀνεχωρησεν, εὐχαριστῶν τὴν μίαν διὰ τὴν σιγκατάβασιν, μὲ τὴν ὅποιαν νὰ τὸν δεχθῇ κατεδέχθῃ, καὶ ὑποσχόμενος εἰς τὴν ἄλλην νὰ φανερώσῃ πρὸς αὐτήν τα ἐλαττώματά της, ἀφοῦ δυνηθῆ νὰ τ' ανακαλύψῃ.

· Αν καὶ ἥνοιξε τοὺς ὄφθαλμούς της ἡ Αρμανίη εἰς δοσας ἔπας ἡ οἰησις της τὴν ἔψφιψε, δὲν ἐγύμνασεν δμως αὐτήν διλιγότερον εἰς ἔκεινον, δς τις τὴν ἔκαμε νὰ τὰς γνωμίσῃ. · Δεσμοὶ, τοὺς ὅποιοις εἶναι τόσον εἰς ἐμὲ γλυκὺ νὰ σφίγξω ἀκομη! · ἐπανέλαβεν αὐτὴ μὲ ἀγησυχίαν. — Τίποτε δὲν εἶναι σαφέσερον αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ πε νυμφευθῆ· ἥθελησεν δμως πρῶτον νὰ διορθωσῃ τα σφαλματά σε· τοῦτο εἶναι πολὺ πιθανόν. — Ποία ἀμαρτία, γὰ μὴν δεικνύωνται μας τοὺς κριτὰς, νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν δμως εἶναι δύσκολον. — Εγώ ἥθελα οιμφωνήσει πολλὰ καλὰ μὲ αὐτὴν τον κριτή· στοχάζομαι δτι ἥθελε μὲ κατασήηει τελειαν.

· Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Λουμόντης μὲ τὰς δύο τον θυγατέρας, εἶπεν εἰς αὐτὰς δτι δ νέος Μελκοῦρος ἐφανέρωσε ἥττως δτι ἐπιθυμεῖ νὰ γενῇ γαμβρός του, καὶ δτι ἐμελλε νὰ ἔλθῃ τὸ αὐτὸ πρωτι. νὰ ζητήσῃ. · Καὶ δυτως,

ἀγαπηή μου Ἀρμαντίνη, προετοιμάσθητο
νὰ κάμης καὶ τὴν εὐιυχίαν σου καὶ τὴν ἴδι
κήν με. Τῷδενι νομίζω, διὰ ἀκούω τὸν Μελ-
κοῦδορ. Άἱ θυγάτηρ μου, λάβε θάφρος· ἡ
παρουσία με ὅτι σὲ θαρρώνη! συλλογισθῆται
ὅτι ἐγγίζεις εἰς τὴν ἀναγκαιοτέραν τῆς ζωῆς
σου ειγμή. — Ω! πάτερ μου, ἔχω τόπην
ταφαζήν... Υπόμεινε νὰ λειψω δλιγας ειγμά. .
Μαρία, λάβε τὸν τόπον μου... Ήξεύρεις τα
φρονήματά μου, λέγει κατά μέρος πρός αὐ
τὴν, διώλησον, παρακαλῶ, δι' εμέ· και προσ-
πάθησον νὰ ἐφησυχάσῃς τὴν ἀπελπισίαν τὴν
ὅποιαν θέλει προξενήσει πρός αὐτὸν ἡ ἄρνη-
σίς μου.

Ἄφοῦ εἰσῆλθεν ὁ Μελκοῦδος, ἡ Μαρία ζη-
τοῦσα νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τὴν αἰφνιδιον τῆς
Ἀρμαντίνης ἀιαχώρησιν, ἐπεδικεν ὡς αἴριαν
τὴν σιγκίνησιν, τὴν ὅποιαν πάνιοιε η αἰδὼ
θέλει νὰ κρύπτῃ ἀπ' τεκίνον, δις τις τὴν ἐμ-
πνέει καὶ λέγει πρός αυτὸν· « Ή ταλαιπω-
ρος ἀδελφή μου τρέμει τόπον, ἔχει διὰ τὴν τό-
σην ὑπόληψιν καὶ εὐγνωμοπούνη, ὅτε πάσχει
περιποστέρευον παρ' ὅτι νὰ φανερώσω δυνα-
μαι... » Έν συντόμῳ μὲ επεφύτισε νὰ δεχθῶ
τὴν ἀπόφασίν σου, καὶ νὰ ἀποριθῶ ἀντ'
αυτῆς ». — Δεν ήδύνατο νὰ ἔκλεξῃ κάλλιον,
ἀξιαγάπητε Μαρία· διότι πε ἔζητη η οὐρανού
ἔξαιρετον παίεσα σε. — Εμέ! υπέλαβεν αὐ-
τὴν ἐρυθρίων καὶ με μεταβεβλημένην φωνήν-
είσαι βέβαιος εἰς δι, με λέγει; — Πῶ! ει-
πεν ὁ Ιουνιοντης δεν θέλεις νυμφευθῆν τὴν
Ἀρμαντίνην; — Δεν ώνομασα διολε, με φαι-
νεται, ποιαν τῶν δύο επιθυμῶ να λαβ. —
Είναι ὀληθές. Άἱ καλά, Μαρία, ἀποκριθῆτι.
— Θεέ μου! η ἀπόκωπις δεν θέλει βραδυνει
ἔαν ἀληθεύῃ ὅτι ὁ Μελκοῦδος δεν με πεν-
παίζει. — Νά πε περιπαιζω, ἀξιμασε Μαρία!
ἐπιγνωρηοες εἰς εμὲ να σοῦ δεικνύω δσα
βλέπω ἐπάνω σου ἀλατώματα· εὐρίσκεται
λοιπὸν ἐν, εἰς τὸ ὅποιον τολμῶ νὰ επιμένω. —
Ω εἰπε! θέλω προπαθήσει νὰ διοφθωθῶ·
ποτὸν εἶναι λοιπόν; — Όη δὲν γνωρίζεις καὶ
δὲν ἔκτιμας ποτὲ πειστήν, δοσον εἶναι ἀξια·
πρὸ πολλοῦ παρατηρῶ τὸν χαρακτῆρά σου,
ἀκολουθῶ δλα τὰ βίματά σου, συλλέγω ὀλες
τοὺς λόγους σου καὶ ποτὲ, δχι ποτὲ δὲν ἐ-
γνωρισα πλέον ἀγαπῶπαν ψυχῆν, πλέον ἀφε-
λῆ εὐθυμίαν, χθελετικώτερον ἥθος· καμιγνα-
κῶν ἡ καλλιτέρα· ὀμρύων δὲ ἐμπροσθέν σε νὰ
σὲ καταστήω εὐτυχεσεραν. — Μὲ! πόσον ἔκα-
μες καλά νὰ με ἔκλεξης! Εάν εξήτεις νὰ πμά-
ξης τοῦτο διὰ τὴν ἀδελφήν σου, εξάπατας
θέλει τὸ ἀρνηθῆν δι' αὐτήν· καὶ τρύπτει δὲν

ηξεινα τῆς τα τὸ εκτελέσω. — Η Ἀρμαντίνη
σε ὑπερχρέωπε νὰ εὔχαρισήσῃ, τὸν Μελκοῦδον!

— Ναι, πατερ με· καὶ τοῦτο διὰ νὰ μή κάμη
τουσα θυματε. — Αρμαντίνη! Αρμαντίνη!
λέγει γελῶν ὁ Αιμόντης, δύνασαι νὰ δειχθῆς
χωρίς φόβον.

(Ακολουθεῖ.)

E Y X H
ὑπέρ τῶν διδασκάλων μας Θωμᾶ καὶ Ισηγότην.

Μεγάλα εἰσὶ ταῦτα σου τὰ κρίματα, Κύριε ο Θεός,
κριτὰ δίκαια καὶ ἰσχυρὲ, ο κρίνων δικαιούνην, καὶ η
εξερεύνητα καὶ βαίεια, η καταγνοῦντα τρέμουσι πάντα
τὰ ὀστᾶ μου· ὅτι οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐν ασφαλείᾳ ἐπὶ τῆς
γῆς, ὃν εὐσεβῶς καὶ ὀσίως δουλεύθηκεν τοι πάσας τὰς
ήμερας τῆς ζωῆς ημῶν ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιώμενός
τοι ἐν τρόμῳ· ὥστε μήτε φόβον χωρὶς τὸν δαιλείκην
ὑπάρχειν, μήτε τὴν γαράντην τρόμου, καὶ μή ἐκκαυ-
χήσασθαι τὴν ἐπαφήν, μήτε τὴν ἀπόληψιν. Μήτε
καυχήσεται ἐνώπιον σου πᾶσα σάρξ, ἀλλ' ἐκπλήττον-
ται καὶ τρέμουσιν ἀπὸ πρασάπου σου, ὅταν ἀγνοῇ ὁ
ἄνθρωπος πότερν μίσους, η ἀράπης ἐστίν ἀξιος, καὶ
ἀδηλα εἰς τὸ μέλλον πάντα φυλάξτονται. Πολλοὺς
γάρ εἰδόμεν, κύριε, καὶ πάρτε τῶν πατέρων ημῶν ἀκη-
κόμαμεν, ο φόβου χωρὶς, οὐκ ἀν ἀπολόγω
χωρὶς τρόμου, πρότερον μὲν ἀνελθόντας ἔως τοῦ οὐ-
ρανοῦ, ἐν τοῖς ἀστροῖς τὴν ἐαυτὸν πήζασθαι καλιάν· με-
τὰ δὲ ταῦτα πεσόντας ἔως τῶν ἀκέντασσων τὰς ψυχὰς
αὐτῶν ἐν τοῖς κακοῖς ἐκπλαγῆναι. Εἰδόμεν τοὺς ἀ-
στέρας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντας ἔως τῶν ἀβύσσων ἐκ
τῆς ὄρμῆς τοῦ μανιώδους οὐραίου τοῦ δράκοντος, καὶ
τοὺς κειμένους ἐν τῷ τῆς γῆς χώματι θυμαστῶς ἀνελ-
θόντας ἀπὸ προσώπου τῆς ἀνακουφίζουσης σοι δεξιάς:
τοὺς ζῶντας θνήσκοντας, καὶ τοὺς τεθηκότας εἰδό-
μεν ἀναστάντας ἐκ τοῦ θανάτου, καὶ τοὺς περιπατοῦν-
τας μέσον τῶν οὐρών τοῦ Θεοῦ, ἐν μέσῳ καιομένων λί-
θων, ἀπειρο πηλὸν εἰς τὸ μηδὲν ἀπορρέεντας. Εἰδόμεν
σκοτισθὲν φῶς τὸ φῶς, καὶ ἐκ τοῦ σκότους φῶς προελ-
θόν. Τελώναι γάρ καὶ πόρναι προσάγουσι τοὺς ἀπο-
κούσιας σιών, ἐκβαλλομένων εἰς τὸ ἔξωτερον σκότος.
Τίνος δὲ χάρεν ἀπαντα ταῦτα; εἰμὴ διὰ τὸ ἀνελθεῖν
εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἀνηλθεν ἀγγελος, καὶ κατῆλθε
διάβολος, οὐς δὲ πρωρισας, τούτους καὶ ἐκάλεσας, καὶ
τηγίασας, καὶ ἐκάθηρας, ἵνα ἀξιον κατεικητήριον ὥστε
τῆς στῆς μεγαλειότητας, μεθ' ὧν καὶ ἐν οἷς ἐστι σοὶ